

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 18. júla 2007*

Vo veci C-325/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutiami Verwaltungsgericht Darmstadt (Nemecko) zo 17. augusta a 21. septembra 2005 a doručený Súdnemu dvoru 26. augusta a 29. septembra 2005, ktorý súvisí s konaním:

Ismail Derin

proti

Landkreis Darmstadt-Dieburg,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia R. Schintgen (spravodajca), A. Tizzano, M. Ilešič a E. Levits,

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: Y. Bot,
tajomník: H. von Holstein, zástupca tajomníka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. novembra 2006,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- nemecká vláda, v zastúpení: M. Lumma a C. Schulze-Bahr, splnomocnení zástupcovia,

- talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci W. Ferrante, avvocato dello Stato,

- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Nwaokolo, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci T. Ward, barrister,

- Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: G. Rozet a I. Kaufmann-Bühler, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 11. januára 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 59 dodatkového protokolu, ktorý bol podpísaný 23. novembra 1970 v Bruseli a uzatvorený, schválený a potvrdený v mene Spoločenstva nariadením Rady (EHS) č. 2760/72 z 19. decembra 1972 (Ú. v. ES L 293, s. 1; Mim vyd. 11/011, s. 41, ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj článkov 6, 7 a 14 rozhodnutia asociačnej rady č. 1/80 z 19. septembra 1980 o rozvoji asociácie (ďalej len „rozhodnutie č. 1/80“). Asociačná rada bola zriadená Asociačnou dohodou medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom, ktorá bola podpísaná 12. septembra 1963 v Ankare Tureckou republikou na jednej strane a členskými štátmi EHS a Spoločenstvom na strane druhej a ktorá bola uzavretá, schválená a potvrdená v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 64/732/EHS z 23. decembra 1963 (Ú. v. ES 217, 1964, s. 3685; Mim. vyd. 11/011, s. 10, ďalej len „dohoda o pridružení“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Derinom, tureckým štátnym príslušníkom, a Landkreis Darmstadt-Dieburg v súvislosti s konaním o jeho vyhostení z nemeckého územia.

Právny rámec

Pridruženie Turecka k EHS

- 3 V súlade s článkom 2 ods. 1 účelom dohody o pridružení je podporovať stále a vyrovnané posilňovanie obchodných a hospodárskych vzťahov medzi zmluvnými stranami,

zahrňajúc aj oblasť pracovnej sily, najmä pri postupnej realizácii voľného pohybu pracovníkov (článok 12 tejto dohody), s cieľom zlepšiť životnú úroveň tureckého ľudu a uľahčiť neskoršie prijatie Turecka do Spoločenstva (štvrté úvodné ustanovenie a článok 28 tejto dohody).

- 4 Na tieto účely dohoda o pridružení zahŕňa prípravné obdobie, ktoré umožní Tureckej republike posilniť jej ekonomiku s pomocou Spoločenstva (článok 3 tejto dohody), prechodné obdobie, počas ktorého je zabezpečené progresívne zavedenie colnej únie a zblížovanie hospodárskych politík (článok 4 uvedenej dohody), a záverečné obdobie, ktoré je založené na existencii colnej únie a zahŕňa posilňovanie koordinácie hospodárskych politík zmluvných strán (článok 5 tej istej dohody).

- 5 Článok 6 dohody o pridružení stanovuje:

„Na zabezpečenie uplatnenia a postupného rozvoja pridruženia zmluvné strany zasadajú v asociačnej rade, ktorá koná v rozsahu právomoci zverenej dohodou.“ [*neoficiálny preklad*]

- 6 Článok 12 dohody o pridružení, ktorý sa nachádza v hlave II nazvanej „Uplatňovanie prechodného obdobia“ [*neoficiálny preklad*], kapitole 3 s názvom „Iné ustanovenia hospodárskej povahy“ [*neoficiálny preklad*], uvádza:

„Zmluvné strany sa dohodli, že budú uplatňovať články 39 ES, 40 ES a 41 ES, aby postupne medzi sebou dosiahli voľný pohyb pracovníkov.“ [*neoficiálny preklad*]

7 Podľa článku 22 ods. 1 dohody o pridružení:

„Na realizáciu cieľov stanovených dohodou a v prípadoch, ktoré táto dohoda predvída, rozhodovacia právomoc patrí asociačnej rade. Každá zo zmluvných strán je povinná prijať opatrenia na vykonanie prijatých rozhodnutí. ...“ [*neoficiálny preklad*]

8 Dodatkový protokol, ktorý je podľa svojho článku 62 neoddeliteľnou súčasťou dohody o pridružení, stanovuje vo svojom článku 1 podmienky, mechanizmy a časové harmonogramy realizácie prechodného obdobia uvedené v článku 4 danej dohody.

9 Dodatkový protokol obsahuje hlavu II nazvanú „Pohyb osôb a služieb“, ktorej kapitola I sa týka „pracovníkov“.

10 Článok 36 dodatkového protokolu, ktorý je súčasťou kapitoly I, stanovuje, že voľný pohyb pracovníkov medzi členskými štátmi Spoločenstva a Tureckom sa bude uskutočňovať postupne v súlade so zásadami uvedenými v článku 12 dohody o pridružení medzi koncom dvanásteho a dvadsiateho druhého roka po vstupe tejto dohody do platnosti a že asociačná rada rozhodne o pravidlách potrebných na tieto účely.

11 Článok 59 dodatkového protokolu, nachádzajúci sa v hlave IV nazvanej „Všeobecné a záverečné ustanovenia“, uvádza:

„V oblastiach, na ktoré sa vzťahuje tento protokol, Turecko nemôže získať priaznivejší režim ako je režim, ktorý si členské štáty vzájomne udeľujú [*priaznivejšie zaobchádzanie, ako je zaobchádzanie, ktoré si členské štáty vzájomne priznávajú, — neoficiálny preklad*] podľa Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.“

12 Rozhodnutie č. 1/80 podľa svojho tretieho odôvodnenia sleduje zlepšenie zaobchádzania vzťahujúceho sa na pracovníkov a ich rodinných príslušníkov v sociálnej oblasti v porovnaní so zaobchádzaním stanoveným rozhodnutím č. 2/76, ktoré asociačná rada prijala 20. decembra 1976.

13 Články 6, 7 a 14 rozhodnutia č. 1/80 sú obsiahnuté v kapitole II tohto rozhodnutia nazvanej „Sociálne ustanovenia“ [*neoficiálny preklad*] v oddiele 1, ktorý sa nazýva „Otázky súvisiace so zamestnávaním a voľným pohybom pracovníkov“ [*neoficiálny preklad*].

14 Podľa článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80:

„S výhradou ustanovení článku 7 o slobodnom prístupe rodinných príslušníkov k zamestnaniu turecký pracovník, ktorý patrí do legálneho trhu práce v členskom štáte:

- má právo v tomto členskom štáte, po roku legálneho zamestnania, na obnovu svojho pracovného povolenia u toho istého zamestnávateľa, ak má voľné pracovné miesto,

- má právo v tomto členskom štáte, po troch rokoch legálneho zamestnania, a s výhradou prednosti poskytovanej pracovníkom z členských štátov Spoločenstva, odpovedať na pracovnú ponuku v rovnakej profesii u zamestnávateľa podľa svojho výberu, urobenú za normálnych podmienok, zaregistrovanú na úrade práce v tomto členskom štáte,

- požíva v tomto členskom štáte, po štyroch rokoch legálneho zamestnania, výhodu slobodného prístupu ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu.“ [*neoficiálny preklad*]

15 Článok 7 rozhodnutia č. 1/80 stanovuje:

„Rodinní príslušníci tureckého pracovníka, ktorý patrí do legálneho trhu práce v tomto členskom štáte, ktorí získali povolenie sa k nemu pripojiť:

- majú právo odpovedať — s výhradou prednosti poskytovanej pracovníkom z členských štátov Spoločenstva — na každú pracovnú ponuku, ak tam bývajú legálne aspoň tri roky,

- požívajú tam právo na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu, ak tam legálne bývajú aspoň päť rokov.

Deti tureckých pracovníkov, ktoré v prijímajúcom členskom štáte absolvovali odbornú prípravu, môžu nezávisle od dĺžky ich pobytu v tomto členskom štáte a s podmienkou, že jeden z rodičov vykonával legálne zamestnanie v tomto členskom štáte aspoň tri roky, odpovedať v tomto členskom štáte na každú pracovnú ponuku.“
[neoficiálny preklad]

16 Článok 14 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 uvádza:

„Ustanovenia tohto oddielu sa aplikujú s výhradou obmedzení odôvodnených zaisťovaním verejného poriadku, bezpečnosti a verejného zdravia.“ [neoficiálny preklad]

Iné ustanovenia práva Spoločenstva

17 Článok 10 ods. 1 a 2 nariadenia Rady (EHS) č. 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov vo vnútri spoločenstva (Ú. v. ES L 257, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15), zmeneného a doplneného nariadením Rady (EHS) č. 2434/92 z 27. júla 1992 (Ú. v. ES L 245, s. 1; Mim. vyd. 05/002, s. 69, ďalej len „nariadenie č. 1612/68“), stanovuje:

„1. Spolu s pracovníkom, ktorý je štátnym príslušníkom jedného členského štátu a je zamestnaný na území iného členského štátu, majú bez ohľadu na svoju štátnu príslušnosť právo usadiť sa:

- a) jeho manželka/jej manžel a potomkovia, ak majú menej ako 21 rokov alebo sú závislými osobami;
- b) závislí príbuzní pracovníka/pracovníčky a jeho manželky/manžela vo vzostupnej línii.

2. Členské štáty uľahčia prijatie každého rodinného príslušníka, ktorý nepodlieha ustanoveniam odseku 1, ak je závislou osobou vyššie uvedeného pracovníka alebo ak s ním žije v spoločnej domácnosti v štáte, odkiaľ prišiel.“

18 Podľa článku 11 nariadenia č. 1612/68:

„Ak štátny príslušník členského štátu vykonáva zamestnanie alebo samostatnú zárobkovú činnosť na území iného členského štátu, jeho manželka/jej manžel a jeho deti mladšie ako 21 rokov alebo od neho závislé majú právo na prístup k zamestnaniu na celom území toho istého štátu a to aj vtedy, keď nie sú štátnymi príslušníkmi ani jedného z členských štátov.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 19 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že pán Derin, narodený 30. septembra 1973, získal povolenie pripojiť sa 1. júla 1982 k svojim rodičom na území Spolkovej republiky Nemecko z dôvodu zlúčenia rodiny.
- 20 Matka pána Derina legálne vykonávala zárobkovú činnosť počas 6 rokov a otec počas 24 rokov.
- 21 Po svojom príchode do Nemecka pán Derin od augusta 1982 do júla 1988 navštevoval základnú školu a od augusta 1988 do júla 1990 odbornú školu. Školskú dochádzku ukončil v roku 1991 získaním diplomu o ukončení stredoškolského štúdia nižšieho stupňa („mittlere Reife“).
- 22 Po ukončení školskej dochádzky bol legálne zamestnaný u viacerých zamestnávateľov, ale dĺžka týchto zamestnaní nikdy neprekročila u toho istého zamestnávateľa jeden rok.
- 23 Od roku 1992 do roku 1996 pán Derin legálne vykonával samostatnú zárobkovú činnosť.
- 24 Dňa 3. septembra 2001 začal ďalšiu odbornú prípravu na účely rekvalifikácie na šoféra z povolania, ktorú prerušil z dôvodu vzatia do väzby. Od 17. januára 2005 bol však znovu zamestnaný.

- 25 Od 10. decembra 1990 bol pán Derin držiteľom trvalého povolenia na pobyt v Nemecku.
- 26 Na jeseň 1994 sa pán Derin odsťahoval od svojich rodičov a začal bývať samostatne. Jeho manželka tureckej štátnej príslušnosti 24. februára 2002 získala v Nemecku povolenie na pobyt so svojím manželom.
- 27 Od augusta 1994 boli pánovi Derinovi opakovane uložené pokuty za rôzne porušenia a rozsudkom z 13. decembra 2002 bol odsúdený na trest odňatia slobody na viac ako dva a pol roka za to, že do Nemecka nezákonne previedol cudzincov.
- 28 Dňa 24. novembra 2003 bolo prijaté rozhodnutie o jeho trvalom vyhodení z územia Nemecka. Po svojom prepustení z väzenia mal byť odvedený za hranice Nemecka.
- 29 Príslušný vnútroštátny orgán zastáva názor, že pán Derin spĺňa podmienky na povinné vyhodenie podľa § 47 ods. 2 bodu 1 zákona o cudzincoch (Ausländergesetz, ďalej len „AuslG“). Podľa tohto ustanovenia sa cudzinec spravidla vyhostí, ak bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody za jeden alebo viac úmyselných trestných činov a toto rozhodnutie sa stalo vykonateľným. Keďže je však žalobca vo veci samej držiteľom trvalého povolenia na pobyt v Nemecku a pricestoval sem ako maloletý, má podľa § 48 ods. 1 bodu 2 AuslG právo na zvýšenú ochranu pred vyhodením a môže byť vyhostený iba zo závažných dôvodov verejnej bezpečnosti

a verejného poriadku. Uvedený orgán bol v danej veci povinný prijať rozhodnutie o vyhostení na základe svojej diskrečnej právomoci v súlade s § 47 ods. 3 druhou vetou AuslG.

30 V tomto ohľade sa príslušný vnútroštátny orgán domnieval, že hoci sa pán Derin zdržiava na území Nemecka už od svojho detstva, nepodarilo sa mu začleniť do nemeckej spoločnosti. Po prvýkrát bol odsúdený v roku 1994 a odvtedy sa opakovane dopustil trestnej činnosti. Nepociťuje žiadnu ľútosť nad pochybením, ktorého sa dopustil, keďže tresty, ktoré mu boli uložené, nevedli k žiadnej náprave v jeho správaní. Je preto opodstatnené sa domnievať, že ani jeho prvé odsúdenie na trest odňatia slobody nepovedie k zlepšeniu jeho správania. Vyhostenie pána Derina môže mať tiež odstrašujúci účinok pre iných cudzích štátnych príslušníkov, ktorí by si tak uvedomili vážne dôsledky spojené s nezákonným prevedením cudzincov na územie členského štátu. Vzhľadom na ťažkosti, ktoré sú v Nemecku spojené s prítomnosťou veľkého množstva cudzincov bez povolenia na pobyt, je totiž dôležité prijať prísne opatrenia voči prevádzáčom. Okrem toho žalobca vo veci samej nemá žiadne právo na základe článku 6 ods. 1 alebo článku 7 rozhodnutia č. 1/80, pretože jednak nikdy nebol legálne zamestnaný u toho istého zamestnávateľa dlhšie ako jeden rok a jednak už nežil v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi a nebol už od nich závislý.

31 Vzhľadom na to, že jeho sťažnosť podaná proti uvedenému rozhodnutiu o vyhostení bola 15. septembra 2004 zamietnutá, pán Derin podal na Verwaltungsgericht Darmstadt žalobu, v ktorej tvrdil, že patrí medzi osoby chránené podľa článku 7 rozhodnutia č. 1/80. Patrí preto do pôsobnosti článku 14 tohto rozhodnutia, ktorý podmieňuje vyhostenie existenciou konkrétneho rizika nového a vážneho narušenia verejného poriadku, a táto podmienka v predmetnej veci nebola splnená.

- 32 Naopak, podľa žalovaného vo veci samej článok 7 rozhodnutia č. 1/80 chráni len deti tureckých pracovníkov, ktoré majú menej ako 21 rokov a sú závislé od svojich rodičov.
- 33 Vnútroštátny súd zastáva názor, že pán Derin skutočne spĺňa podmienky na nadobudnutie práv podľa článku 7 prvého odseku prvej zarážky rozhodnutia č. 1/80, keďže legálne býval viac ako päť rokov v jednej domácnosti so svojimi rodičmi, tureckými pracovníkmi, ktorí majú bydlisko v prijímajúcom členskom štáte.
- 34 Uvedený súd sa však pýta na podmienky, za akých môže turecký štátny príslušník v situácii, v akej sa nachádza pán Derin, stratiť práva, ktoré nadobudol na základe článku 7 prvého odseku druhej zarážky.
- 35 V prvom rade sa vnútroštátny súd odvoláva na rozsudok zo 7. júla 2005, Aydinli (C-373/03, Zb. s. I-6181), domnievajúc sa, že Súdny dvor rozhodol, že existujú len dva dôvody straty práv, ktoré priznáva toto ustanovenie, pričom ide jednak o okolnosť, že prítomnosť tureckého prisťahovalca na území prijímajúceho členského štátu predstavuje vzhľadom na jeho osobné správanie reálne a závažné nebezpečenstvo pre verejný poriadok, bezpečnosť alebo verejné zdravie v súlade s článkom 14 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, a jednak skutočnosť, že oprávnená osoba opustila územie tohto členského štátu na dlhšie obdobie a bez náležitých dôvodov.
- 36 V predmetnej veci situácia, v ktorej sa nachádza pán Derin, nepredstavuje ani jeden z uvedených dôvodov straty práv priznaných článkom 7 prvým odsekom druhou zarážkou rozhodnutia č. 1/80.

37 V každom prípade vnútroštátny súd sa domnieva, že v súlade s článkom 59 dodatkového protokolu je dôležité preskúmať, či takéto obmedzenie dôvodov straty práv nadobudnutých podľa článku 7 prvého odseku druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80 nevýhodňuje tureckých štátnych príslušníkov voči rodinným príslušníkom pracovníka pochádzajúceho z členského štátu, ktorí podľa článku 10 nariadenia č. 1612/68 majú právo usadiť sa spolu s týmto pracovníkom, pokiaľ majú menej ako 21 rokov alebo sú od tohto pracovníka závislí. V predmetnej veci, keďže neexistujú iné možnosti obmedzenia týchto práv podľa rozhodnutia č. 1/80, by bol pán Derin, ktorý od jesene 1994 už nebýva v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi, má viac ako 30 rokov a už nie je závislý od svojej rodiny, vo výhodnejšej situácii ako potomok migrujúceho pracovníka Spoločenstva.

38 V druhom rade za predpokladu, že pán Derin skutočne stratil práva, ktoré nadobudol podľa článku 7 prvého odseku druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80, keďže má viac ako 21 rokov, nežije so svojimi rodičmi a títo už neprispievajú na jeho výživu, vnútroštátny súd si kladie otázku, či na účely získania ochrany proti opatreniu o vyhostení prijatom podľa článku 14 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 sa zainteresovaná osoba nemôže opierať o iné ustanovenie tohto rozhodnutia, a konkrétne sa pýta, do akej miery sa môže na pána Derina hľadieť ako na osoby, ktoré nadobudli práva podľa článku 6 ods. 1 tohto rozhodnutia.

39 Vzhľadom na tieto skutočnosti Verwaltungsgericht Darmstadt rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je s článkom 59 dodatkového protokolu... zlučiteľné, že turecký štátny príslušník, ktorý sa z dôvodu zlúčenia rodiny prisťahoval ako dieťa so svojimi rodičmi zamestnanými v Spolkovej republike Nemecko, nestráca svoje právo na pobyt, ktoré je spojené s právom na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa jeho výberu na základe článku 7 [prvého odseku] druhej zarážky rozhodnutia

č. 1/80... — okrem prípadov stanovených v článku 14 [tohto] rozhodnutia... a v prípade, že opustí prijímajúci členský štát na nie zanedbateľnú dobu bez oprávnených dôvodov —, aj v prípade, že po dovŕšení 21 rokov už nežije so svojimi rodičmi a nie je od nich závislý?

2. Má tento turecký štátny príslušník — napriek tomu, že stratil práva, ktoré nadobudol podľa článku 7 [prvého odseku] druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80... — právo na zvláštnu ochranu pred vyhodením podľa článku 14 tohto rozhodnutia, keď po tom, ako prestal žiť v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi, nemal stále zamestnanie, nenadobudol na základe svojho pracovného pomeru práva podľa článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 a v priebehu niekoľkých rokov vykonával výlučne samostatnú zárobkovú činnosť?⁴⁰

O prvej otázke

⁴⁰ Najskôr je potrebné uviesť, že prvá otázka sa týka postavenia tureckého štátneho príslušníka, ktorý podľa článku 7 prvého odseku druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80 spĺňa podmienky na nadobudnutie práva na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu, ako aj práva na pobyt, ktoré je s ním spojené.

⁴¹ Napriek tomu, že je zrejmé, že žalobca vo veci samej skutočne nadobudol tieto práva na základe uvedeného ustanovenia rozhodnutia č. 1/80, talianska vláda a vláda Spojeného kráľovstva sa pýtajú, či sa na postavenie zainteresovanej osoby nevzťahuje skôr článok 7 druhý odsek tohto rozhodnutia.

- 42 Vzhľadom na okolnosti vo veci samej, ktoré boli uvedené v rozhodnutí vnútroštátneho súdu, je totiž pravdepodobné, že pánovi Derinovi, ktorý ako dieťa tureckých rodičov vykonávajúci v prijímajúcom členskom štáte legálne zamestnanie počas 6 rokov v prípade matky a 24 rokov v prípade otca absolvoval na území tohto štátu odbornú prípravu, patrí právo na prístup k zamestnaniu a na pobyt v uvedenom členskom štáte podľa článku 7 druhého odseku, ktorý je vo vzťahu k prvému odseku toho istého článku priaznivejším ustanovením (pozri rozsudky z 19. novembra 1998, Akman, C-210/97, Zb. s. I-7519, body 35 a 38, a zo 16. februára 2006, Torun, C-502/04, Zb. s. I-1563, body 22 až 24).
- 43 Vnútroštátnemu súdu však výlučne prináleží, aby preskúmal skutočnosti zakladajúce spor, o ktorom rozhoduje, a posúdil, ktoré z dvoch ustanovení uvedených v predchádzajúcom bode sa uplatní vo veci samej.
- 44 Je potrebné dodať, že položená otázka sa v podstate týka stanovenia dôvodov, pre ktoré turecký štátny príslušník, akým je pán Derin, môže stratiť práva, ktoré sú mu v prijímajúcom členskom štáte priznané na základe článku 7 prvého odseku druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80, pokiaľ ide o slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa jeho výberu a s tým spojený pobyt.
- 45 Ako však správne uviedol generálny advokát v bodoch 35 a 78 svojich návrhov, práva nadobudnuté na základe článku 7 uvedeného ustanovenia zanikajú za rovnakých podmienok bez ohľadu na skutočnosť, či sa na konkrétnu situáciu, ktorá je predmetom sporu, vzťahuje prvý alebo druhý odsek uvedeného článku (pozri v tomto zmysle rozsudok Torun, už citovaný, body 21 až 25).

- 46 Za týchto podmienok okolností, či turecký štátny príslušník, akým je žalobca vo veci samej, patrí do pôsobnosti prvého alebo druhého odseku článku 7 rozhodnutia č. 1/80, nie je na účely preskúmania prvej otázky položenej vnútroštátnym súdom rozhodujúca.
- 47 Na účely správnej odpovede na túto otázku je potrebné najskôr konštatovať, že nie je sporné jednak, že článok 7 prvý odsek rozhodnutia č. 1/80 má tak ako článok 6 ods. 1 a článok 7 druhý odsek tohto rozhodnutia priamy účinok v členských štátoch, a preto sa tureckí štátni príslušníci, ktorí spĺňajú podmienky uvedeného článku, môžu priamo dovolávať práv, ktoré im priznáva (pozri najmä rozsudok Torun, už citovaný, bod 19), a jednak, že práva, ktoré článok 7 druhý odsek rozhodnutia č. 1/80 priznáva dieťaťu tureckého pracovníka v oblasti zamestnanosti v dotknutom členskom štáte, nutne zahŕňajú aj existenciu súbežného práva na pobyt v prospech dotknutej osoby, inak by bolo právo prístupu na trh práce a právo skutočného výkonu pracovnej činnosti zbavené akéhokoľvek účinku (pozri najmä rozsudok z 11. novembra 2004, Cetinkaya, C-467/02, Zb. s. I-10895, bod 31).
- 48 Článok 7 prvý odsek rozhodnutia č. 1/80 sa týka postavenia tureckého štátneho príslušníka, ktorý ako rodinný príslušník tureckého pracovníka, ktorý patrí alebo patrilo do legálneho trhu práce v prijímajúcom členskom štáte, buď získal povolenie pripojiť sa tam k vyššie uvedenému pracovníkovi v rámci zlúčenia rodiny, alebo sa narodil a mal vždy bydlisko v tomto členskom štáte (pozri najmä rozsudok Aydinli, už citovaný, bod 22).
- 49 V tomto ohľade je v prvom rade dôležité pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že uplatniteľnosť uvedeného ustanovenia na tento druh situácií nezávisí od okolnosti, že v čase skutočností zakladajúcich spor je dotknutá osoba plnoletá a už nebýva v spoločnej domácnosti so svojou rodinou, ale žije v tomto členskom štáte oddelene od pracovníka (pozri najmä rozsudky Aydinli, už citovaný, bod 22, ako aj analogicky, Torun, už citovaný, body 27 a 28).

- 50 Tento turecký štátny príslušník teda nestratí právo nadobudnuté na základe článku 7 prvého odseku rozhodnutia č. 1/80, pretože nastali okolnosti toho druhu, ako sú uvedené v predchádzajúcom bode. Právo rodinných príslušníkov tureckého pracovníka mať po istom čase prístup k zamestnaniu v prijímajúcom členskom štáte totiž smeruje práve ku konsolidovaniu ich postavenia v tomto štáte tým, že sa im poskytne možnosť stať sa samostatnými (pozri rozsudok Aydinli, už citovaný, bod 23).
- 51 Okrem toho, ak článok 7 prvý odsek prvá zarážka rozhodnutia č. 1/80 v podstate požaduje, aby rodinný príslušník tureckého pracovníka skutočne býval v jednej domácnosti s týmto pracovníkom počas obdobia troch rokov, v ktorých dotknutá osoba nespĺňa podmienky pre prístup na trh práce v prijímajúcom členskom štáte (pozri rozsudky zo 17. apríla 1997, Kadiman, C-351/95, Zb. s. I-2133, body 33, 37, 40, 41 a 44; zo 16. marca 2000, Ergat, C-329/97, Zb. s. I-1487, body 36 a 37; z 22. júna 2000, Eyüp, C-65/98, Zb. s. I-4747, body 28 a 29, ako aj Cetinkaya, už citovaný, bod 30), členské štáty po uplynutí obdobia troch rokov strácajú právo doplniť podmienky pobytu rodinného príslušníka tureckého pracovníka a o to viac to musí platiť pre tureckého prisťahovalca, ktorý spĺňa podmienky stanovené vo vyššie uvedenom článku 7 prvom odseku druhej zarážky (pozri rozsudky Ergat, už citovaný, body 37 až 39; Cetinkaya, už citovaný, bod 30, a Aydinli, už citovaný, bod 24).
- 52 Ako uviedol generálny advokát v bodoch 30 a 31, ako aj 120 až 123 svojich návrhov, Súdny dvor konkrétne v tomto ohľade rozhodol, pokiaľ ide o rodinných príslušníkov tureckého pracovníka uvedených v článku 7 prvom odseku rozhodnutia č. 1/80, ktorí po piatich rokoch legálneho pobytu majú tak ako pán Derin právo slobodného prístupu k zamestnaniu v prijímajúcom členskom štáte podľa druhej zarážky tohto ustanovenia, že nielen priama účinnosť tohto ustanovenia má za následok, že oprávnená osoba odvodzuje svoje osobné právo na zamestnanie priamo z rozhodnutia č. 1/80, ale okrem toho potrebný účinok tohto práva nevyhnutne zahŕňa existenciu súvzťažného práva na pobyt, ktoré je nezávislé na zachovaní podmienok prístupu k týmto právam (pozri najmä rozsudky Ergat, už citovaný, bod 40; Cetinkaya, už citovaný, bod 31, a Aydinli, už citovaný, bod 25).

53 Následne okolnosť, že podmienka priznania predmetného práva, v tomto prípade spoločný život s tureckým pracovníkom počas istého obdobia, zanikla po tom, ako rodinný príslušník tohto pracovníka nadobudol dané právo, nespochybňuje jeho existenciu (pozri rozsudok Aydinli, už citovaný, bod 26). Odlišný výklad uvedeného článku 7 prvého odseku rozhodnutia č. 1/80 by nebol v súlade s jeho štruktúrou a účelom, ktorým je podporiť v prijímajúcom členskom štáte postupné začleňovanie tureckých štátnych príslušníkov spĺňajúcich podmienky stanovené v niektorom z ustanovení tohto rozhodnutia a z toho dôvodu požívajú práva, ktoré im dané ustanovenie priznáva (pozri najmä rozsudok z 8. mája 2003, Wählergruppe Gemeinsam, C-171/01, Zb. s. I-4301, bod 79).

54 V druhom rade z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že práva, ktoré článok 7 prvý odsek rozhodnutia č. 1/80 priznáva rodinným príslušníkom tureckého pracovníka, ktorí spĺňajú podmienky stanovené v tomto ustanovení, možno obmedziť len v dvoch prípadoch. Buď prítomnosť tureckého prisťahovalca na území prijímajúceho členského štátu predstavuje vzhľadom na jeho osobné správanie reálne a závažné nebezpečenstvo pre verejný poriadok, bezpečnosť alebo verejné zdravie v zmysle článku 14 ods. 1 tohto rozhodnutia, alebo dotknutá osoba opustí územie tohto členského štátu na dlhšie obdobie a bez náležitých dôvodov (pozri rozsudky Ergat, už citovaný, body 45, 46 a 48; Cetinkaya, už citovaný, body 36 a 38; Aydinli, už citovaný, bod 27, a Torun, už citovaný, bod 21).

55 Keďže rozhodnutie č. 1/80 rozlišuje medzi situáciou tureckých pracovníkov, ktorí v dotknutom členskom štáte vykonávali legálne zamestnanie počas určeného obdobia (článok 6 tohto rozhodnutia) a situáciou rodinných príslušníkov týchto pracovníkov prítomných na území dotknutého členského štátu (článok 7 tohto rozhodnutia) a v systéme daného rozhodnutia článok 7 predstavuje *lex specialis* vo vzťahu k právam, ktoré sa postupne rozširujú v závislosti na dĺžke výkonu legálnej pracovnej činnosti uvedenej v troch zarážkach predmetného článku 6 ods. 1 (pozri rozsudky z 21. októbra 2003, Abatay a i., C-317/01 a C-369/01, Zb. s. I-12301, bod 78; Aydinli, už citovaný, bod 19, a Torun, už citovaný, bod 17), práva priznané článkom 7

rozhodnutia č. 1/80 nemožno obmedziť za rovnakých podmienok ako práva priznané článkom 6 tohto rozhodnutia (pozri rozsudky Aydinli, už citovaný, bod 31, a Torun, už citovaný, bod 26).

56 Presnejšie, tureckého štátneho príslušníka, ktorému boli priznané práva podľa článku 7, nemožno týchto práv zbaviť z dôvodu nevykonávania zamestnania spôsobeného odsúdením na nepodmienečný trest odňatia slobody, hoci uložený na niekoľko rokov, ani z dôvodu, že nikdy nenadobudol práva v oblasti zamestnanosti ani právo na pobyt podľa článku 6 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 (pozri v tomto zmysle rozsudok Aydinli, už citovaný, bod 28, a Torun, už citovaný, bod 26). Na rozdiel od tureckých pracovníkov, na ktorých sa vzťahuje toto posledné uvedené ustanovenie, postavenie rodinných príslušníkov upravené v článku 7 tohto rozhodnutia nezávisí od výkonu pracovnej činnosti.

57 Vzhľadom na predchádzajúce ustanovenia je potrebné vyvodiť záver, že zo systému, ako aj z účelu rozhodnutia č. 1/80 vyplýva, že turecký štátny príslušník v situácii, v akej sa nachádza žalobca vo veci samej, ktorému je na základe článku 7 prvého odseku druhej zarážky tohto rozhodnutia priznané právo na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa jeho výberu, stráca právo na pobyt, ktoré je spojené s uvedeným právom na slobodný prístup k zamestnaniu, len v dvoch prípadoch, to znamená v prípade podľa článku 14 ods. 1 toho istého rozhodnutia, alebo ak opustí územie prijímajúceho členského štátu na nie zanedbateľnú dobu a bez oprávnených dôvodov. Naopak, tento turecký štátny príslušník nestráca uvedené právo na pobyt ani v dôsledku dlhšej neprítomnosti na trhu práce z dôvodu výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, dokonca aj niekoľkoročného, ani v dôsledku okolnosti, že v čase rozhodnutia o vyhostení dovŕšil 21 rokov, už nebýval s tureckým pracovníkom, od ktorého odvodzuje svoje právo na pobyt, ani nebol od neho závislý, ale žil samostatne (pozri rozsudky Aydinli, už citovaný, bod 32, a analogicky Torun, už citovaný, bod 29).

- 58 Vnútroštátny súd sa však pýta, či je výklad uvedený v predchádzajúcom bode zlučiteľný s článkom 59 dodatkového protokolu.
- 59 Keďže nie je presvedčený o tom, že príčiny straty práv priznaných podľa článku 7 rozhodnutia č. 1/80 vyplývajúce z daného výkladu majú vyčerpávajúci charakter, uvedený vnútroštátny súd uvádza, že okrem podmienok zachovania nadobudnutých práv, ktoré sú stanovené judikatúrou v bode 57 tohto rozsudku, dieťa tureckého pracovníka musí tiež spĺňať podmienky stanovené sekundárnym právom Spoločenstva, konkrétne v článku 10 ods. 1 a článku 11 nariadenia č. 1612/68, ktoré sa vzťahujú len na deti, ktoré nedovršili 21 rokov alebo ktoré sú od pracovníka závislé.
- 60 V dôsledku toho sa má článok 7 prvý odsek druhá zarážka rozhodnutia č. 1/80 podľa vnútroštátneho súdu vykladať tak, že turecký štátny príslušník, ktorému bol pred dovŕšením 21 rokov povolený vstup na územie prijímajúceho členského štátu z dôvodu zlúčenia rodiny so svojimi rodičmi zamestnanými v tomto štáte, stráca v uvedenom štáte právo na zamestnanie, ako aj právo na pobyt, ktoré je s ním spojené, ak dovŕši 21 rokov alebo už nie je závislý od svojej rodiny.
- 61 Odlišný výklad tohto ustanovenia by mal za následok, že rodinný príslušník tureckého pracovníka, ktorý patrí do legálneho trhu práce v členskom štáte, by bol vo výhodnejšej situácii ako potomok migrujúceho pracovníka Spoločenstva.
- 62 V tomto ohľade je najskôr potrebné konštatovať, že v súlade s článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 1612/68 deti mladšie ako 21 rokov alebo závislé od pracovníka, ktorý je štátnym príslušníkom jedného členského štátu a je zamestnaný na území iného členského štátu, majú bezpodmienečné právo usadiť sa s týmto migrujúcim pracovníkom Spoločenstva.

- 63 Naopak, článok 7 prvý odsek rozhodnutia č. 1/80 výslovne podriaďuje zlúčenie rodiny povoleniu pripojiť sa k migrujúcemu tureckému pracovníkovi, ktoré sa udeľuje podľa právnych predpisov prijímajúceho členského štátu (pozri rozsudok z 30. septembra 2004, *Ayaz*, C-275/02, Zb. s. I-8765, body 34 a 35).
- 64 Preto v rámci pridruženía medzi EHS a Tureckom — okrem osobitného prípadu, ak sa turecký štátny príslušník narodil a mal vždy bydlisko v prijímajúcom členskom štáte — zlúčenie rodiny nepredstavuje právo priznané rodinným príslušníkom migrujúceho tureckého pracovníka, ale naopak závisí od rozhodnutia vnútroštátnych orgánov prijatého podľa práva dotknutého členského štátu s výhradou podmienky dodržania základných práv, ako sú uvedené najmä v článku 8 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného 4. novembra 1950 (pozri analogický rozsudok zo 17. septembra 2002, *Baumbast a R*, C-413/99, Zb. s. I-7091, bod 72).
- 65 Ďalej podľa článku 11 nariadenia č. 1612/68 deti, ktoré majú právo usadiť sa s pracovníkom, ktorý je štátnym príslušníkom jedného členského štátu a je zamestnaný na území iného členského štátu, majú na základe tejto skutočnosti právo na prístup ku každej pracovnej činnosti v prijímajúcom členskom štáte, kým právo detí migrujúceho tureckého pracovníka vykonávať zamestnanie je presne upravené v článku 7 prvom odseku rozhodnutia č. 1/80, ktorý v tomto ohľade stanovuje rôzne podmienky v závislosti od trvania legálneho pobytu s uvedeným migrujúcim pracovníkom, od ktorého odvodzujú svoje práva. Takto, hoci počas prvých troch rokov svojho pobytu nie je tureckým štátnym príslušníkom priznané žiadne právo tohto druhu, po troch rokoch legálneho pobytu so svojou rodinou majú právo odpovedať na pracovnú ponuku s výhradou prednosti poskytovanej pracovníkom z členských štátov Spoločenstva. Až po piatich rokoch legálneho pobytu majú právo na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu.
- 66 Napokon Súdny dvor opakovane rozhodol, že na rozdiel od pracovníkov z členských štátov, tureckí štátni príslušníci nemajú právo voľného pohybu v rámci Spoločenstva,

ale môžu si uplatniť len určité práva na území prijímajúceho členského štátu (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 23. januára 1997, Tetik, C-171/95, Zb. s. I-329, bod 29; z 11. mája 2000, Savas, C-37/98, Zb. s. I-2927, bod 59, a Wählergruppe Gemeinsam, už citovaný, bod 89).

- 67 Navyše z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa podmienok, za ktorých možno obmedziť práva priznané článkom 7 rozhodnutia č. 1/80 vyplýva, okrem výnimky založenej na verejnom poriadku, bezpečnosti a verejnom zdraví, ktorá sa vzťahuje tak na tureckých štátnych príslušníkov, ako aj štátnych príslušníkov Spoločenstva (pozri najmä rozsudok z 10. februára 2000, Nazli, C-340/97, Zb. s. I-957, body 55, 56 a 63), ďalšia príčina straty uvedených práv týkajúca sa len tureckých prisťahovalcov a je ňou okolnosť, že títo opustia územie prijímajúceho členského štátu na nie zanedbateľnú dobu a bez oprávnených dôvodov (pozri body 54 a 57 tohto rozsudku). V takomto prípade majú orgány dotknutého členského štátu právo žiadať, aby osoba, ktorá má v úmysle neskôr sa opäť usadiť na území tohto štátu, predložila novú žiadosť o oprávnenie buď sa pripojiť k tureckému pracovníkovi, ak je stále osobou od neho závislou, alebo vykonávať zamestnanie na základe článku 6 toho istého rozhodnutia (pozri rozsudok Ergat, už citovaný, bod 49).
- 68 Za týchto podmienok nemožno postavenie dieťaťa migrujúceho tureckého pracovníka porovnávať s postavením potomka štátneho príslušníka členského štátu, keďže existujú výrazné rozdiely medzi ich právnym postavením, pričom posledný uvedený má priaznivejšie postavenie vyplývajúce v podstate zo samotného znenia uplatniteľnej právnej úpravy.
- 69 Preto na rozdiel od výkladu, ktorý navrhuje vnútroštátny súd, nemožno oprávnenie tvrdiť, že z dôvodu obmedzenia dôvodov straty práva na pobyt, ktoré pre neho vyplýva z judikatúry Súdneho dvora (pozri body 54 a 57 tohto rozsudku), rodinný príslušník migrujúceho tureckého pracovníka, ktorý získal oprávnenie sa k nemu

pripojiť v členskom štáte, má priaznivejšie postavenie ako rodinný príslušník štátneho príslušníka členského štátu tak, že pravidlo vyjadrené v článku 59 dodatkového protokolu nie je dodržané.

- 70 Okrem toho výklad navrhnutý vnútroštátnym súdom nezohľadňuje skutočnosť, že znenie článku 7 rozhodnutia č. 1/80 nie je zhodné so znením článku 10 nariadenia č. 1612/68.
- 71 Navyše takýto výklad by mal nevyhnutne za následok, že právne postavenie detí migrujúcich tureckých pracovníkov by sa stalo zložitejším počas ich začleňovania v prijímajúcom členskom štáte, kým naopak cieľom článku 7 rozhodnutia č. 1/80 je postupné konsolidovanie postavenia rodinných príslušníkov týchto pracovníkov v dotknutom členskom štáte tým, že sa im po určitom čase poskytne možnosť osamostatniť sa.
- 72 Okrem toho, ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia vnútroštátneho súdu, výklad daného súdu, ako je uvedený v bode 60 tohto rozsudku, je založený najmä na úvahách nachádzajúcich sa v bode 52 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Geelhoed vo veci, ktorá bola predmetom už citovaného rozsudku Ayaz, hoci tieto úvahy nie sú prebraté v odôvodnení daného rozsudku.
- 73 Keďže vnútroštátny súd po vyhlásení už citovaného rozsudku Aydinli výslovne zmenil formuláciu svojej prvej otázky s cieľom priviesť Súdny dvor k opätovnému preskúmaniu relevantnosti tohto rozsudku, je opodstatnené na jednej strane uviesť, že výklad týkajúci sa rozsahu článku 7 prvého odseku druhej zarážky rozhodnutia

č. 1/80 uvedený v danom rozsudku len potvrdzuje výklad toho istého ustanovenia uvedený v skoršej judikatúre Súdneho dvora (už citované rozsudky Ergat a Cetinkaya). Na druhej strane Súdny dvor daný výklad na základe tých istých dôvodov rozšíril na článok 7 druhý odsek uvedeného rozhodnutia (rozsudok Torun, už citovaný). Okrem toho nebola uvedená žiadna okolnosť, ktorá by podstatne odlišila skutkový a právny stav vo veci samej od vecí, ktoré boli predmetom už citovaných rozsudkov Ergat, Cetinkaya, Aydinli a Torun tak, že v prejednávanej veci neexistuje žiadny oprávnený dôvod, aby Súdny dvor znovu posúdil svoju judikatúru v tomto ohľade.

74 Nakoniec, pokiaľ ide o situáciu, akou je tá vo veci samej, keď príslušné orgány prijímajúceho členského štátu prijali voči tureckému štátnemu príslušníkovi rozhodnutie o vyhostení po tom, ako bol odsúdený pre mnohé porušenia vnútroštátnych právnych predpisov, je vhodné upresniť, že článok 14 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 predstavuje pre členské štáty vhodný právny rámec na prijatie nevyhnutných opatrení, hoci uvedené orgány sú v každom prípade povinné posúdiť osobné správanie páchatela porušenia, ako aj to, či toto správanie predstavuje naliehavé, skutočné a dostatočne vážne nebezpečenstvo pre verejný poriadok a bezpečnosť, a takisto tieto orgány musia rešpektovať zásadu proporcionality (pozri v tomto zmysle rozsudky Nazli, už citovaný, body 57 až 61, a analogicky z 26. novembra 2002, Oteiza Olazabal, C-100/01, Zb. s. I-10981, body 39, 43 a 44). Presnejšie opatrenie vyhostenia opierajúce sa o článok 14 ods. 1 uvedeného rozhodnutia možno prijať len vtedy, keď osobné správanie dotknutej osoby predstavuje konkrétne riziko nových závažných narušení verejného poriadku. Takéto opatrenie teda nemôže byť nariadené automaticky v dôsledku trestného odsúdenia a s cieľom zaistenia všeobecnej prevencie (pozri rozsudok zo 7. júla 2005, Dogan, C-383/03, Zb. s. I-6237, bod 24).

75 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné na prvú položenú otázku odpovedať, že turecký štátny príslušník, ktorý bol ako dieťa oprávnený na vstup na územie členského štátu z dôvodu zlúčenia rodiny a ktorý na základe článku 7 prvého odseku druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80 nadobudol právo na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu, stráca právo na pobyt v prijíma-

júcom členskom štáte, ktoré je spojené s uvedeným právom na slobodný prístup, len v dvoch prípadoch:

- v prípade stanovenom v článku 14 ods. 1 tohto rozhodnutia, alebo

- ak opustí územie dotknutého členského štátu na nie zanedbateľnú dobu a bez oprávnených dôvodov,

aj keď dovŕšil 21 rokov, už nie je závislý od svojich rodičov, ale žije samostatne v dotknutom členskom štáte, a nebol zaradený na trh práce počas niekoľkých rokov z dôvodu výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody počas tohto obdobia. Tento výklad nie je nezlučiteľný s požiadavkami článku 59 dodatkového protokolu.

O druhej otázke

⁷⁶ S prihliadnutím na odpoveď na prvú otázku vnútroštátneho súdu nie je potrebné odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku.

O trovách

- 77 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Turecký štátny príslušník, ktorý bol ako dieťa oprávnený na vstup na územie členského štátu z dôvodu zlúčenia rodiny a ktorý na základe článku 7 prvého odseku druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80 z 19. septembra 1980 o rozvoji asociácie prijatého asociačnou radou, ktorá bola zriadená Asociačnou dohodou medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom, nadobudol právo na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu, stráca právo na pobyt v prijímajúcom členskom štáte, ktoré je spojené s uvedeným právom na slobodný prístup, len v dvoch prípadoch:

- **v prípade stanovenom v článku 14 ods. 1 tohto rozhodnutia, alebo**

- **ak opustí územie dotknutého členského štátu na nie zanedbateľnú dobu a bez oprávnených dôvodov,**

aj keď dovŕšil 21 rokov, už nie je závislý od svojich rodičov, ale žije samostatne v dotknutom členskom štáte, a nebol zaradený na trh práce počas niekoľkých

rokov z dôvodu výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody počas tohto obdobia.

Tento výklad nie je nezlučiteľný s požiadavkami článku 59 dodatkového protokolu, ktorý bol podpísaný 23. novembra 1970 v Bruseli a uzatvorený, schválený a potvrdený v mene Spoločenstva nariadením Rady (EHS) č. 2760/72 z 19. decembra 1972.

Podpisy